Nr. 51. 1931.

GAZETA URZĘDOWA
POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie 3 złote. — Cena pojedyńczego numeru 30 groszy.
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619

KATOWICE, sobota, dnia 19. grudnia 1931

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenie władz.

373

ZARZĄDZENIE
Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 28 listopada 1931 r.,

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Rolnictwa oraz Przemysłu i Handlu w sprawie zużytkowania produktów, uzyskanych od Skarbu Państwa na cele bezpośredniej pomocy bezrobotnym.

Na podstawie § 18 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 listopada 1931 r. w sprawie wykonania ustawy o uiszczeniu niektórych zaległych podatków w naturze na cele bezpośredniej pomocy bezrobotnym (Dz. U. R. P. Nr 104, poz. 806) po zasięgnięciu opinji Naczelnego komitetu do spraw bezrobocia, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Produkty przyjęte przez delegatów powiatowych Komisyj odbiorczych za zaległe podatki, przejmują organa lokalne Naczelnego komitetu do spraw bezrobocia.

Produkty te winny być zużyte przez organa lokalne Naczelnego komitetu do spraw bezrobocia na cele bezpośredniej pomocy bezrobotnym, w myśl instrukcji, otrzymywanych od wojewódzkich komitetów do spraw bezrobocia, działających w tym zakresie zgodnie z planem, ułożonym przez Naczelny komitet do spraw bezrobocia z zachowaniem przepisów niniejszego zarządzenia.

§ 2.

Prace, związane z przyjmowaniem, przechowywaniem, czyszczeniem, przetwarzaniem, przesyłaniem i rozdziałem produktów, otrzymanych za zaległe podatki, należą do zadań organów lokalnych Naczelnego komitetu do spraw bezrobocia.

Organa te mogą zlecić wszystkie lub niektóre z wymienionych prac, po porozumieniu się: związkom komunalnym, organizacjom społeczno-rolniczym i rolniczo-handlowym spółdzielniom spożywców, instytucjom i stowarzyszeniom społecznym i zawodowym, wreszcie również odpowiednim instytucjom prywatnym według swego uznania.

Wytyczne współpracy z instytucjami, wymienionemi w ust 2 tego paragrafu, ustali naczelny komitet do spraw bezrobocia.

§ 3.

Surowe płody rolne, otrzymane za zaległe podatki, winny być przetworzone możliwie najbliżej miejsca pobrania płodów:

pszenica na mąkę, gatunku nie wyższego, jak odpowiadającego przemiałowi 65 proc., z tem, że mąka pszenna, przeznaczona do wypieku, winna odpowiadać przemiałowi 95 proc.;

żyto na mąkę gatunku nie wyższego, jak odpowiadającego przemiałowi 70 proc.;

jęczmień na kaszę łamaną, lub pęczak oraz gryka na kaszę, z tem, że przerób winien mieć na celu wyzyskanie w stopniu najwyższym użytecznych części ziarna.

Produkty, stanowiące odpadki od przerobu pszenicy, żyta, jęczmienia i gryki, a nie nadające się do spożycia przez ludzi, mogą być użyte na pokrycie w naturze kosztów przerobu surowych pło-

dów rolnych, względnie sprzedane, lub zamienione. Uzyskane z tego tytułu wpływy muszą być w całości użyte na zasilenie bezpośredniej pomocy bezrobotnym.

§ 4.

Produkty żywności, otrzymane za zaległe podatki, mogą być użyte do rozdziału w postaci surowej, lub w formie gotowej strawy.

Normy przydziału tych produktów, jak również węgla i drzewa, ustali Naczelny komitet do spraw bezrobocia.

§ 5.

Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej oraz jego organom przysługuje prawo wglądu i przeprowadzania kontroli czynności, wykonywanych przez Naczelny komitet do spraw bezrobocia oraz jego organa lokalne, na podstawie niniejszego zarządzenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) Dr. St. Hubicki.
Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Bronisław Pieracki.
Minister Rolnictwa:
(—) L. J. Połczyński.
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Zarzycki.

(Przedruk z Monitora Polskiego nr. 280. z dn. 4. XII. 1931 r.)

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 22 października 1931 r.

w sprawie zwolnienia od podatku cukru, przeznaczonego na dożywianie dzieci w szkołach, przedszkolach i ochronkach.

Art. 1. (1) Upoważnia się Ministra Skarbu do zwolnienia od podatku spożywczego cukru, pobieranego z cukrowni przez komitety pomocy dla bezrobotnych, a przeznaczonego wyłącznie na dożywienie dzieci w szkołach, przedszkolach i ochronkach w okresie do dnia 1 lipca 1932 r.

(2) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej i z Ministrem Spraw Wewnętrznych określi ilość cukru, podlegającą zwolnieniu na cel, wymieniony w ust. 1, oraz ustali podział zwolnionej od podatku ilości na poszczególne rejony, objęte bezrobociem.

Art. 2. (1) Przewóz cukru, zwolnionego od podatku na zasadzie art. 1, oraz jego przechowywanie i zużycie podlega kontroli organów władzy skarbowej.

(2) Minister Skarbu wyda w drodze rozporządzenia szczegółowe postanowienia, dotyczące warunków, które powinny być przestrzegane przy przewozie, przechowywaniu i zużycia cukru, zwolnionego od podatku, tudzież ustali wzory ksiąg, niezbędnych do wykonywania kontroli przez organa władzy skarbowej.

Art. 3. Naruszenie postanowień niniejszej ustawy oraz wydanych na jej podstawie przepisów wykonawczych ulegają ukaraniu według postanowień art. 47, 50, 51, 52 i 56 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 września 1927 r. o opodatkowaniu cukru (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 700) z tą zmianą, iż winni wydania lub użycia na inny cel zwolnionego w myśl niniejszej ustawy od podatku cukru, przeznaczonego na cel, określony w art. 1, ulegają nadto karze aresztu od tygodnia do sześciu miesięcy.

Art. 4. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu, a o ile chodzi o postanowienia art. 1 ust. 2 w porozumieniu z Ministrami Pracy i Opieki Społecznej oraz Spraw Wewnętrznych.

Art. 5. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: (—) I. Mościcki.
Prezes Rady Ministrów: (—) A. Prystor.
Minister Skarbu: (—) Jan Piłsudski.
Minister Pracy i Opieki Społecznej: (—) Hubicki
Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Bronisław Pieracki.

(Przedruk z Monitora Polskiego nr. 268. z dn. 20. XI. 1931 r.)

798.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 listopada 1931 r.

w sprawie stawek podatku spożywczego od wina i miodu syconego.

Na podstawie ust. 2 art. 2 ustawy z dnia 22 października 1931 r. o opodatkowaniu wina i miodu syconego (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz 763) zarządzam co następuje:

§ 1. Stawki podatku spożywczego, określone w ust. 1 art. 2 ustawy z dnia 22 października 1931 r. o opodatkowaniu wina i miodu syconego dla wyszczególnionych niżej rodzajów wina i miodu syconego obniża się jak następuje:

A) dla win gronowych stołowych zawierających do 16 proc. alkoholu do . . 0,90 zł od 1 ltr.
B) dla win rodzynkowych do 0,90 „ „ „
C) dla win owocowych do 0,50 „ „ „
C) dla miodu syconego do 0,20 „ „ „

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: Jan Piłsudski

Przedruk z Dz. Ustaw Rzpl. Polskiej z dnia 1. XII. 1931 r. nr. 103).

Komunikaty.

Opłaty stemplowe.

461.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skróty: u. o. s. - ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. Nr. 98. poz. 570).

r. w. s. rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz. 713).

325. (art. 79). O ile w myśl. art. 79 u. o. s. wysokość opłaty zależy od tego, czy kontrahenci lub jeden z nich wykonywują czynności bankierskie, to nie stanowi różnicy, czy kontrahent, wykonywujacy czynności bankierskie, ma siedzibę w Polsce czy zagranicą.

A zatem mają zastosowanie stawki w wysokości 0,05 proc. i 0,01 proc. przewidziane w ustępie drugim art. 79, jeżeli obaj kontrahenci wykonywują czynności bankierskie, a jeden znich ma siedzibę w Polsce, a drugi zagranicą.

Nie mają zaś zastosowania stawki w wysokości 0,5 proc. i 0,1 proc. przewidziane w ustępie trzecim art. 79, gdy bez pośrednictwa maklera przysięgłego doszła do skutku umowa między osobą, która ma mieszkanie lub siedzibę w Polsce i nie wykonywa czynności bankierskich, a osobą, która ma mieszkanie lub siedzibę zagranicą i wykonywa czynności bankierskie; w tym wypadku mają zastosowanie stawki 0,2 proc. i 0.05 proc. przewidziane w ustępie pierwszym art. 79 (L. D. V. 2100/6/31).

(Przedruk z Dz. Urz. Min. Skarbu z dn. 30. XI. 1931 r. nr. 33).

Orzecznictwo Sądu Najwyższego.

B. zabór niemiecki.

Ciężki wybryk (p. § II 360 K. K.).

Publiczne w ścisłem tego słowa znaczeniu znieważenie osoby zajmującej wysokie stanowisko w państwie wyrazami: zbrodniarz, oszust, złodziej, nie oparte na faktach uzasadniających przedmiotowo taki ujemny sąd, stanowi ciężki wybryk w rozumieniu p. 11 § 360 K. K. Aczkolwiek bowiem wyrazy te nie są same przez się plugawe lub grubiańskie, lecz ze względu na ujemną treść pojęć, jakie oznaczają, muszą być uznane za ciężkie obelgi, których zarzucenie osobie, stojącej na czele społeczeństwa, dotkliwie obraża obyczajność powszechną, czyn przeto oskarżonego może. w razie ustalenie publiczności jego dokonania, zawierać cechy wykroczenia z p. 11 § 360 K. K. (Orzecz. z 11 VIII 1931 Nr. 4 K. 399/31).

St. Czerwiński,
prokurator Sądu Najwyższego

(Przedruk z Gazety Adm. i Pol. Państw. z dn. 15. X. 31 r. nr. 20).

Pojęcie „zawodowy kierowca samochodu" (§ 230/2 K. K.)

W myśl § 230/2 K. K. każdy kierowca samochodu, posiadający zezwolenie na prowadzenie samochodu i wykonywujący tę czynność, winien być uważany za zawodowego kierowcę gdyż już wydanie mu urzędowego zezwolenia wskazuje na jego specjalną umiejętność i zezwala na jej ciągłe wykonywanie. Pod pojęcie zawodowego kierowcę podpada więc także nie zaróbkujący kierowca, jakkolwiek jest tylko amatorem, sportsmenem czy prowadzącym swój wóz jedynie dla swoich potrzeb (Orzecz. z 3 III 1931 II 4 K. 7831).

Orzecznictwo Najw. Trybunału Administracyjnego.

Sposób doręczania pism urzędowych.

Władza administracyjna nie jest obowiązana do kolejnego stosowania sposobów doręczania pism urzędowych, wymienionych w art. 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu administracyjnem z 22 marca 1928 Dz. Ust. poz. 341.

Skargę Magistratu m. Ł. na orzeczenie wojewody warszawskiego z 18 marca 1929 r. w przedmiocie doręczania przez Magistrat pism i wezwań starostwa N. T. A. oddalił, jako nieuzasadnioną.

Motywy: Starosta ł. wydał w d. 14 grudnia 1928 r. zarządzenie o następującym brzmieniu: „Do Magistratu m. Ł. na mocy art. 23 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z 22 marca 1928 Dz. Ust. poz. 341 polecam Magistratowi m. Ł. doręczanie wezwań i pism urzędowych tutejszego Starostwa, adresowanych do osób i instytucyj prywatnych miasta Ł. Doręczanie wezwań i pism urzędowych w obrębie miasta Ł wykonywane będzie przez funkcjonarjuszów Magistratu, do tego przez Magistrat upoważnionych, i odbywać się winno zgodnie z art. 24—29 powołanego rozporządzenia. Dowody doręczania wezwań należy niezwłocznie przesyłać Starostwu".

Magistrat miasta Ł. odwołał się od powyższego zarządzenia do wojewody warszawskiego.

Z brzmienia art. 23 rozp. z 22 marca 1928 r. wynika, zdaniem Magistratu, że ustawodawca nie pozostawia dowolnemu uznaniu Starostwa wyboru tego lub innego z wymienionych sposobów doręczania pism, lecz wyraźnie ustala kolejność tych sposobów, której to kolejności Starostwo winno przestrzegać. Ponieważ Urząd Starościński powiatu ł. ma swą siedzibą w Ł. i na miejscu jest urząd pocztowo telegraficzny, zarządzenia Starostwa uznać należy za niezgodne z powołanym art. 23. Zresztą Magistrat nie jest w stanie wykonać tego zarządzenia, ponieważ odnośny personel Magistratu jest zbyt szszupły, a w budżecie miasta na b. okres budżetowy nie przewidziano na ten cel potrzebnych funduszów.

Wojewoda warszawski orzeczeniem z 18 marca 1929 r. odwołania nie uwzględnił, wychodząc

z założenia, że wywody Magistratu o obowiązku stosowania środków doręczania w takiej kolejności w jakiej są one wymienione w art. 23 rozporządzenia o postępowaniu administracyjnem, są nieuzasadnione i nie odpowiadają intencjom ustawodawcy. O wyborze najbardziej celowego sposobu doręczania pism i wezwań urzędowych ma prawo w każdym poszczególnym wypadku decydować Starostwo, biorąc jednak zawsze pod uwagę konieczność jak najmniejszego obciążania omawianemi czynnościami magistratów i ograniczając się do korzystania w tym względzie z pomocy Magistratu jedynie w wypadkach istotnej potrzeby.

(Dokończenie nastąpi).

Przedruk z nr. 18 z dnia 15 września 1931 r z Gaz Adm. i Policji Państwowej.

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 8.